

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De annunciatione & conceptione diui Ioannis Baptistæ, Sermo LXXXVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

sciat cum non didicerit, hoc miraris? Hic est ipse qui non didicit literas, sed donauit: hic est qui sensum condidit per quem literæ finguntur: Peritus legis, auctor omnium cur literas non didicerit, admiratur? Deus utique adest origo cunctorum, qui facit esse quod non fuit: cum non didicerit, docet. *Deesse videntur non pauca.*

*De annunciatione & conceptione diui Ioannis Baptista,
Sermo LXXXVI.*

MVndanus sermo, vt humano profertur ex sensu, humanis seruit & obsecundat ingeniis: Diuinus verò sermo in potestate dantis est, non dicentis. Audistis quemadmodum Zacharias ille summi sacerdotij splendor dum exorat, obmutuit: tacuit pater vocis, Ego, inquit, vox clamantis in deserto, genitor clamoris obmutuit: & egressus silentium retulit, qui responsa relaturus intrauerat. Ioan. I. Videtis ergo, quia silentium meum quod antea contristauit vos, venit de antiquo pontificali vsu non de nouitatis incurso. Ille vbi sensit linguæ suæ vincula sui ianuam clausisse sermonis, imperauit nutu, ne quis causas taciturnitatis inquireret, quia cœleste mysterium dicere non didicerat, qui didicerat scire: sed hoc ad tempus, quia sacerdotis differtur sermo, non aufertur: reconditur, non negatur: mysterio suspenditur, non fugatur: denique Zacharias ipse quod tacet, non est pœna, sed signum: non est terrena debilitas, sed cœleste secretum: Deus qui loqui dat, tacere facit: & imperat silentium, qui inserit verbum: dominatur diuinus sermo, non seruit, quia Deus verbum: & ideo non cum iubetur, loquitur, sed cum iubet: non cum exigitur, sed cum donat: non cum cogitur, sed cum

cum venit. Vnde fratres : & cum venit , audite , & cum non venit , sustinete , & cum se donat , accipite , & cum se negat , orate : quia hoc Doctor accipit , quod meretur auditor. Ergo tam nobis , quam mihi prateritus suspensus est sermo , vt profluvium mulieris , & verecundi vulneris causam , & illius pudorem sic nostra verecundia celaret : vt quod illa tacuit , etiam nostro silentio clauderetur : sed ceptum reuertamur ad verbum. Hierosolymitanus fons abundat , cum impellit Angelus , non cum sitit hauritor , sic sacerdotis sermo exuberat : quando dat Deus , non cum perorat sacerdos. Hinc est quod Zacharias ipse qui prophetias loquebatur populis , tacet sibi , vt nos ingrati Deo non simus : si nos semel tacere voluit , quibus semper inoffensum largitus est verbu. Ille non dedignatur a filio verbum recipere , cui dederat lucem : & vos filij orate nobis vocem , vt possitis audire sermonem : Reparate gaudium meum , vt assuetam possitis latitiam possidere , & implere illud Apost. Quis est qui me latificet , nisi qui contristatur ex me ? Veniat ergo , veniat in medium beatus Zacharias qui nos tacens pio consolatur exemplo & silentio suo nos de nostro non sinit tristes esse silentio. Veniat , veniat praecursor verbi , sacerdotij speculum , sanctitatis exemplum , Euangelistarum Princeps , clausula Prophetarum. *Fuit , inquit , in diebus Herodis Regis Iudae , Sacerdos quidam nomine Zacharias.* Dum dicitur sub quo Rege quis Sacerdos sit , temperantur mala : adest semper in mœrore solatium , nec consolator deest , cui imminet persecutor. *Fuit in diebus Herodis Regis Iudae , sacerdos quidam nomine Zacharias.* Usque ad Herodem Iudaicæ Genti sacerdotalis sanctitas , senum grauitas , patrum pietas praesidebat.

ius.

Mat. 9.

Ican. 5.

2. Cor. 2.

Luc. 1.

ius erat lex diuina, ambitio nil ibi, nil temeritas, praesumptio nil valebat: quia gerebatur totum diuino ordine, non humano: sed Herodes veniens ex Gente aliena inuasit regnum, violauit sacerdotium, confudit ordinem, mutauit mores, spreuit senes, infecit iuuenes, tribus miscuit, deleuit stemmata, corrupit genus, tulit quicquid erat & diuinæ & humanæ funditus disciplinæ. Sed hoc quid ad Zachariam sanctum? Ne quid ergo tale & in ipso Zacharia crederetur admissum: Euangelista cogitur sic referre, *Fuit in diebus Herodis Regis Iudææ, sacerdos quidam nomine Zacharias de vice Abia. Quia usque ad ipsum ab atauis, auis, patribus, transfusum genus mansit sacerdotij tempus legis, sacrificij omnis seruata est disciplina, eo quod impietatem Regis, iniquitatem temporis, ambitionis rabiem, temeritatis furorem, sacerdotis & meritum superauit & vita. Sed quid sequatur, audiamus: Factum est ut incensum poneret, ingressus in templum Domini: & omnis multitudo populi orabat foris in hora incensi. In hora incensi fratres, iam Sol Iudaico occumbebat in templo, vt in Ecclesia matutinus exurgeret, & Iudaicæ doctrinæ instabat vesper: quia Euangelij imminebat aurora: legis obscurabatur dies, vt totus reluceret in gratia. Hinc est quod Zacharias in hora incensi, hoc est in extremo tempore legalium caremoniarum prophethali Spiritu incensum infert: offert preces, desideria ingerit, vota commendat, tempus admonet, promissa repetit, exigit Christum. Et omnis multitudo orabat foris. Vt ergo populus, qui stabat foris, intrmitteretur, exorat: quia quos lex adducit ad ianuam, gratia intrmittit in templum. Apparuit, inquit, ei Angelus Domini, stans à dextris altaris incensi, & videns Zacharias, turbatus est, & pavor cecidit super eum. Ergo nõ est mi*

est mirum si turbatur sacerdos, si stupet doctor, si pauescit antistes, si tacet minima, cum videt maxima: si deserit verba, cum signa cōspicit. Et ne solus Zacharias timuisse videatur, audi alium Prophetam dicentem: Domine, audiui auditum tuum & timui, consideravi opera tua & expaui. Qui cum Deo loquitur expauescit? unde loquatur Angelus ignorat? & quid tenemus? Unde sacerdos taceat, iam dicamus. *Et respondens ei Angelus, dixit: Ego sum Gabriel, qui asto ante conspectum Dei, & missus sum ad te hac loqui, & hac tibi euangelizare: & ecce eris tacens, nec poteris loqui.* Quæ tacentis culpa, si imperat silētium vis iubentis? Ergo & nos tātilli qui tacuimus, quod tacuimus habetote non obliuionis fuisse, sed tēporis: diuini negotij, non rationis humanæ. Ergo tristes nō sumus, quia donante Deo, silentiū momenti continuato sermone pēsabitur, & modicum quid tristitiæ nostræ magnum vertetur in gaudium. Gratias ago Deo meo, qui mihi in amoris lucrum vertit damnum sermonis: nam quanta sit in me charitas vestra, pallor prodidit: testatus est clamor, ostenderunt lachrymę, oratio effusa monstrauit.

De eisdem, Sermo LXXXVII.

Sicut nimio dolore, & infirmitate lōga luminibus obscuratis, nisi sensim refusa fuerit, fit inimica lux: certè cum solis sit cōdita lux oculis, solis sit oculis lux amica, per quos utique reliquo corpori vel traditur, vel negatur: ita diurno perfidiæ morbo contenebratis mentibus, nisi paulatim fuerit fidei claritas restituta, subito ipso fidei splendore magis perfidiæ crassescit caligo, longo vsu aut producit, aut obtenditur semper natura. Hinc est quod Dominus terro infidelitatis nubilo cordibus iam cæcatis, vt